

Mest delt**Rik av å pendle fra Sverige****Ytringens pris****Derfor smitter omgangssyken****Rapport: EØS-avtalen er en demokratisk fiasko for Norge**

Ytringens pris

Betraktninger utenfor rammen slaktes massivt og kollektivt.**Meninger****Christian Tybring-Gjedde (Frp)**

Publisert: 17.jan. 2012 (09:16) Oppdatert: 17.jan. 2012 (10:28)

I Norge finnes en tung overfladisk påtvunget konsensus. En konform ramme som huser alle godkjente synspunkter. Rammens ytterpunkter settes av dem som har makt og mulighet og belønne. Slike synspunkter blir gjerne kalt politisk korrekte. Dette er synspunkter som oppfattes som moralsk overlegne, og som derfor ikke trenger å bli underlagt samme grund uansett hvor mange logiske brister som påvises. Sinnelagsetikken har forkjørsrett for konsekvensetikk.

Hyller de meningsløse



Christian Tybring-Gjedde, stortingsrepresentant, Frp

Norge er også et land som hyller de meningsløse. Et land som utad påberoper seg nær sagt ubegrenset ytringsfrihet, men som san massivt og kollektivt slakter enhver betraktning utenfor rammen, uansett hvor velformulert, fornuftig og logisk den blir presentert. Disse ord og tanker får straks merkelapper påklistret, og absolutt ingen av dem som refser og belønner våger å gi dissidenten sin støtte. I medlemskap i de sobre salongene fremfor å stå på fornuften og sannhetens barrikade.

En sjelden gang blir resultatet av denne konformiteten så overveldende og tydelig at selv enkelte av dem som er innenfor tør å reag. Utvisning av slik raus humanisme overfor en dissident blir uttrykt med alle mulige slags forbehold naturligvis, og kommentatoren må grunnlag understreke at han tar fullstendig avstand fra dissidentens politiske ståsted og oppfatninger. Et slikt avvik fra konformiteter allikevel ikke upåaktet hen hos de øvrige refserne.

Enfoldighet

Vi har alle et behov for å høre til. Ikke minst gjelder det de som refser og belønner. De har utpekt seg selv til å være normgivende. De passer på hverandre og de passer på oss alle minste avvik blir straks rapportert i nærmeste leder eller kommentarspalte. Skulle en dissident uttrykke skepsis eller påpeke inkonsekvens ved eksempelvis handlingsregelen, bistandspolitikken, klimapolitikken eller innvandringspolitikken, eller enda verre; forlange et konsekvent og kompromissløst forhold til våre frihetsverdier, ja, da er de der alle samme enfoldighet.

Dissidenter blir ofte beskrevet som ytterliggående eller ekstreme. Og underforstått litt enkle. Hensikten med slike merkelapper er at journalisten raskt får poengtert at innholdet i det omtales ikke har referens støtte, og av den grunn ei heller burde møte forståelse eller støtte hos leserne. Skriver eksempelvis dissidenten at islamske sharialover er barbariske og våre frihetsverdier, eller påpeker det faktum at dagens innvandringspolitikk vil gjøre etniske nordmenn i mindretall i Oslo løpet av 10–15 år, da viser refserne ingen nåde.

Budbringeren stigmatiseres

Da spiller det ingen rolle hvorvidt dissidenten kan vise til eksempler, utredninger og bunnsolide fremskrivninger. Slike synspunkter er automatisk utenfor rammen, og må for konform skyld umiddelbart avvises og budbringeren stigmatiseres. At synspunktene dissidenten fremfører harmoniserer med utviklingen folk flest opplever i sine nærområder, blir ignorert. For naturligvis ikke i slike områder og de vil selvsagt aldri finne på å sende sine barn på skoler som representerer det mangfoldet de selv hyller.

Til tross for svært mange medieflater, er det som oftest bare nyanseforskjeller mellom de meningene som presenteres. Mediene bruker mye spalteplass og tid på egne kommentar betraktninger, men journalister og redaktørers politiske slagside gjør dessverre meningsrommet enda smalere. Ønsket om å være innenfor, disiplinerer så sterkt at konformiteten blir total. Dessverre er den ytterste form for konformitet diktaturet.

Vedvarende mobbing

Ytringsfriheten sikrer dissidenten mulighet til å gi uttrykk for synspunkter som går på tvers av den uprovoserende og behagelige konsensus. Ytringsfrihetens garantier går imidlertid dette. Ytringsfrihet inkluderer også retten til fravær fra medienes kollektive og vedvarende mobbing og stigmatisering. Men, dessverre så gjør refsernes udemokratiske kamp mot meningspluralisme, ytringsfriheten til et begrep uten reelt innhold. Også dissidenter lever et liv utenfor avisspaltene, og hvorfor skulle dissidenten akseptere å bli refsernes verbale i prygelknabe, når en slik stigmatisering blir en belastning for familien, sosiale aktiviteter og en potensiell hemsko for yrkeskarrieren?

Vil bli avslørt

Tiden er allikevel i ferd å løpe ifra refserne. Utviklingen innenfor en rekke områder sørger for at all deres arroganse og nedlatenhet blir avslørt. De har tatt feil i mangt. Det gjenstår : av dem som har moralsk ryggrad til å forlate den sosiale tryggheten som konformiteten representerer.

Kommentarer

Liker



og 99 others likte dette.

20

Legg til ny kommentar

